

1

Spøgelsesliniens fjerde sag

„Spøgelseslinien. Det er Absalon.“

„D... det er Anne-Lie. Jeg mener; mit navn er Anne-Lie Ebert. Jeg ringer h... hertil, fordi jeg ikke ved hvordan jeg ellers ska' få hjælp. Jeg er så frygtelig bange. Jeg bli'r f... forfulgt af noget ondt, noget *overnaturligt*, men ingen vil tro på mig.“

„Aha. Ka' du specificere lidt nærmere hvorfor du tror det er overnaturligt?“

„Jo, altså, forleden aften mens jeg gik og satte varer op, stod der pludselig en ... en ...“ Hun gik i stå. „Jeg ved godt det lyder vanvittigt, og du tror nok jeg er skør, men ... Jeg så i tv hvordan I har opklaret andre overnaturlige fænomener og så tænkte jeg, at hvis nogen ka' hjælpe mig, må det være Spøgelseslinien.“

„Hvis sagen holder sig inden for rammerne af det vi normalt undersøger, ska' vi gerne gøre et forsøg,“ lovede Absalon.

„Jamen, dét gør den. Helt sikkert.“

„Udmærket.“

Der opstod en pause hvor han ventede på informationer og pigen forholdt sig tavs. Absalon hjalp til.

„Hvis du prøver at konkretisere hva' der plager dig, ka' jeg bedre danne mig et overblik ... Hallo! Anne-Lie? Er du der?“

„Ja, ja, jeg er her. Undskyld. Jeg syntes bare jeg så noget hende bag køledisken ... Altså, du må ikke tro det er telefongas, Absalon. Jeg *mener* det. Her er noget ondt og overnaturligt, og jeg tror det vil skade mig.“

„Det har jeg forstået,“ svarede han tålmodigt og lavede tuschprikker på en tom notesblok. „Men ka' du ikke komme fænomenet lidt *nærmere*?“

„Han kender mit navn!“

„Han?“

„Jeg tør ikke tale om det i telefonen. Lige nu er jeg på arbejde. Dét hvor han opsøgte mig. Måske lytter han med. Jeg vil helst fortælle det hele under fire øjne. Ka' vi mødes et sted?“

Absalon lænede sig tilbage på skrivebordsstolen. Pigen lød som om hun var ung. Patricia havde en enkelt gang forsøgt at drille ham ved at lave sin stemme om, men det her var ikke Patricia, og det var ikke sjov. Der var noget ægte angstfyldt og desperat i stemmen, som gjorde ham interesseret. Der var også en underlig brummen i telefonen, men det var nok en teknisk fejl.

„Vi ka' godt mødes,“ tilbød han. „Jeg har fri resten af dagen og sidder på mit kontor, så det er op til dig hvor og hvornår.“

„Øhm, jeg er som sagt på arbejde, men jeg bli'r afløst om en halv time. Hvis du er hjemme, ka' jeg måske kigge forbi? Jeg har din adresse fra nettet.“

„Helt i orden. Du er velkommen.“

Pigen sukkede lettet.

„Tusind tak. Det er jeg meget glad for. Jeg kommer så hurtigt jeg kan.“

Tre kvarter senere ringede det på døren i Absalons forældres hus. Han var alene, så pigen behøvede ikke tænke på om nogen uvedkommende lyttede. Da han åbnede, var det imidlertid Spøgelsesliniens tekniske ekspert der stod udenfor.

„Hej Abso, gamle hornugle! Det var sgu da heldigt at du var hjemme. Jeg tog chancen. Jeg har besøgt min farmor og farfar. De bor jo lige herovre bagved.“

Absalon nikkede tilfreds.

„Godt timet, Kasper. Kom ind. Jeg tror der er en ny sag på vej.“

„Cool! Hva' går den ud på?“

En lille hvirvelvind af sprøde efterårsblade fulgte med Kasper ind i entreen. Absalon lukkede døren.

„Det vides ikke endnu. Vores klient kommer selv forbi og forklarer. Jeg troede faktisk det var hende, da du ringede på.“

„Nå! Begynder folk ligefrem at opsøge dig på privaten?“ Kasper var imponeret. „Det er snart som hos Sherlock Holmes. Consulting Ghostbuster.“

„Jeg laver lige noget saftevand til mødet,“ sagde Absalon og gik ud i køkkenet.

Kasper smed overtøj og støvler. Han stillede sig i døren til køkkenet.

„Det går ellers hamme godt for Robert Tornveds nye reality-gysershow, hva'?“

„Det har jeg slet ikke set.“

„Jo, de har haft en kanonstart i weekenden. Tårnhøje seertal. Folk er ved at bide ørerne af hinanden for at komme på deltagerlisten. Det ser sgu osse sjovt ud, selv om det selvfølgelig ikke er nogen udfordring for garvede monsterjægere som os. Vi konfronterer jo ægte overnaturlige fænomener.“

Absalon hældte saftevandskoncentrat i en glaskande.

„Overnaturlige fænomener eksisterer kun i folks fantasi og i gyserfilm.“

„Og hva' så med ham fedtegrev Stieg af Brugdehus vi lige har mulet?“

„Grev Stieg har været død i næsten 600 år,“ mindede Absalon om. „Han er for længst blevet til støv.“

„Men hans *ånd* lever i overhalingsbanen, du. Spørg bare Tanja og Patricia – og Benjamin Jæger for den sags skyld. Der er sgu noget weird ved det galoperende maleri han har hængende ...“

Dørklokken kimedede igen.

„Det må være klienten,“ sagde Absalon og hældte koldt vand i kanden. „Gider du lige lukke op?“

„Yep.“

Kasper gik ud og åbnede. Der kom en underlig lyd fra entre-

en som om nogen piftede en cykel. Kasper fik travlt på sin frisk-fyragtige jargon.

„Hej! Øh, hvis du er Spøgelsesliniens nye emne, så er det her Absalon bor. Kom indenfor.“

„Tak,“ svarede en lys stemme. „Du er da Kasper, ikke? Jeg har lige set dig i tv med det maleri ...“

„Nårh, dét var ingenting, ren rutinesag,“ grinede han. „*Abso!* Vores klient er kommet!“

Absalon studsede over kammeratens overstadige adfærd. Han rørte rundt i saftevandet med en ske og gik ud i entreen. Der stod en ung kvinde på 18-19 år. Hun var lidt under middel af højde, slank og havde et klassisk smukt ansigt. Hendes hår var langt og mørkt, hvilket gav hende et spansk-italiensk udseende. Hun havde knælang frakke og langskaftede rødbrune støvler på. Pigen så lettet ud ved synet af ham. Hun rakte en spinkel hånd frem.

„Hej, Absalon. Ja, det er altså mig der er Anne-Lie.“

„Smukt navn,“ indskød Kasper.

„Tak. Jeg er også glad for det.“

„Anne-Lie,“ repeterede Kasper. „Det er da vist *engelsk*, ikke?“ Pigen blev en smule desorienteret.

„Øhm, jeg kender ikke dets oprindelse. Navnet er en slags tradition i familien helt tilbage fra min oldemor. Både min mor og min moster er døbt Anne-Lie, men da min mor døde, begyndte min moster at bruge sit mellemnavn, Bitten, og min mor brugte altid sit mellemnavn, Elise, da to Anne-Lie-søstre skabte for megen forvirring blandt folk. Nå, men det er en helt anden historie, og nu står jeg vist og vrøvler, hi, hi.“

„Det gør ingenting,“ sagde Kasper.

Den unge kvinde så fra den ene til den anden.

„Hvor *er* jeg glad for at I ku' se mig så hurtigt.“

„Vi er klar 24 timer i døgnet,“ lovede Kasper, der så ud som om han varmede op til armbøjninger.

„Ja ...“ mumlede Absalon og studerede klientens brune øjne, der trods deres indlysende skønhed var hæret af oprigtig angst.

„Ska' jeg ikke ta' dit tøj?“ tilbød Kasper energisk. „Altså, kun frakken og støvlerne ... eller støvlerne må du gerne beholde på. Ja altså, det er jo ikke fordi jeg tror at dine fødder ... æhh ... eller ... jeg mener ...“

Anne-Lie så først forbløffet ud. Så løste hun op for Kaspers kvaler i en befriende latter.

„Tak. Det er sødt af dig, Kasper. Du må gerne ta' min frakke. Hi, hi.“

„Jeg henter lige saftevandet,“ sagde Absalon.

„*Saftevand!*“ vrængede Kasper og fumlede med en bøjle, som om den var en sprællende fisk han ikke kunne holde. „Har du ikke noget varm kakao? Det er jo pissekoldt ... jeg mener, iskoldt udenfor. Anne-Lie må være dybfrossen.“

„Der var nu varme i bussen.“

„Det ka' være der står noget i skabet,“ tøvede Absalon, der ikke rigtig kunne se at kakao var bedre end saftevand.

Kasper gennede ham i den rigtige retning.

„Gå nu ind på dit kontor og ta' vores klient med, så fikser jeg lige noget varmt til mødet.“

„Okay,“ sagde Absalon, der bare var interesseret i at få forelagt sagens akter hurtigst muligt. „Det er denne vej.“

„Tak.“

„Sagen er, at der er en klovn efter mig,“ røbede Anne-Lie Ebert, da de 10 minutter senere sad med hver sit krus ryggede kakao på Absalons værelseskontor.

„Øh, en *klovn*?“ gentog Kasper.

„Ja. Det skete for tre aftener siden og jeg kan ikke glemme det. Pludselig stod den bag mig.“

Den unge kvinde skævede til sine tilhørere som for at aflæse deres reaktion. Kasper, der sad i Absalons lænestol, så forvirret

ud, mens Spøgelsesliniens grundlægger virkede uanfægtet ved sit skrivebord.

Anne-Lie Ebert fortsatte.

„Det lyder måske uskyldigt eller ligefrem morsomt med en klovn, men det er det bestemt ikke. Det var grotesk og meget uhyggeligt. Jeg har svært ved at sige »han« om det primitive væsen, men det var en slags gnom i klovnekostume. Der hang en – hvordan ska’ jeg beskrive det? – dårlig aura omkring fænomenet, som noget der er på nippet til at gå i forrådnelse ... som om den egentlig *var* død, men alligevel ku’ stå oprejst. Men det værste var nok at den *brændte!* Der stod flammer op fra dens skuldre, arme og hænder, ja selv i ansigtet. Jeg hørte først en knitrende lyd som flæsk der sprutter på en stegepande. Det fik mig selvfølgelig til at vende mig, og så stod den der bare. Dens øjne var højroede, som om de var badet i blod og h... huden i ansigtet hang i laser og b... *boblede* ...“

Anne-Lie gik i stå. Hendes underlæbe bævrede. Hun kiggede ned i gulvet med blanke øjne. Kasper så rådvild over på Absalon. Han vurderede klienten med et alvorligt udtryk.

„Og du oplevede det her på dit arbejde? Hva’ består det i?“

Anne-Lie så op igen.

„Jeg ekspederer på min onkels tankstation. Det er bare et midlertidigt job, indtil jeg begynder min uddannelse. Jeg står i butikken og sælger benzin, aviser og slik til kunderne. Det er det hele.“

Absalon nikkede.

„Og så kom denne her klovn ind ad døren?“

„Nej. Pludselig *var* den der bare. Midt i butikken. Og indgangsdøren var lukket. Jeg stod og kiggede i et ugeblad, fordi der ikke var nogen kunder, da jeg hørte dén dér lyd af brændende kød og mærkede en ulækker stank som af ... ja, nok lidt som afbrændt fyrværkeri.“

„Svovl,“ hjalp Kasper med runde øjne.

„Ja.“

„Var der andre i butikken?“ spurgte Absalon.

Pigen rystede på hovedet.

„Jeg var helt alene. Det skete få minutter før lukketid. Det er klokken 22. Der havde været en kunde og tanke benzin et kvarter tidligere, men han betalte med kort ude i automaten.“

„Er der andre indgange til butikken?“ spurgte Absalon.

„Nej. Kontoret har et lille vindue, men det er altid haspet og har gitter. Toilettet er vinduesløst.“

Kasper sank noget der ikke var kakao.

„Forsvandt han så bare igen? Altså, klovnen.“

„Ikke lige straks. Han stod lidt og gloede på mig med dét dér sindssyge blik. Så talte han med en gyselig tynd stemme og grinede fuldkommen hysterisk, så jeg ku’ se nogle ulækre betændelsesgule tænder. Han forsvandt i den tomme luft. Det var som en lampe der blev slukket. Jeg løb straks hen og ringede til min onkel.“

„Ku’ du høre hva’ klovnen sagde?“ spurgte Absalon på kanten af skrivebordsstolen.

Anne-Lie Ebert nikkede og så igen ud som om hun var ved at græde.

„Han sagde: »Anne-Lie, om kort tid!«“

2

Kaspers hemmelighed

„Om kort tid,“ mumlede Kasper for sig selv. „Hva' tror du der sker om kort tid, Abso?“

„Det ved jeg ikke.“

„Hvor tror du den viser sig i aften? Altså, klovnen. Jeg mener, hvis den kommer frem af den tomme luft, ka' den jo opstå hvor som helst.“

Kasper kastede urolige blikke over skulderen. Det var dagen efter deres klients besøg, og han og Absalon sad på hug mellem et par buske med udsyn til hele benzinstationens område. Imellem dem og tanken gik en øde vej, og bagude var der kun mørke og mørke og god plads til fantasien. Der blæste en kold vind over det åbne landskab og de bladløse buske gav dårligt læ.

„Spørgsmålet er, om der kommer andre end os,“ svarede Absalon uden at tage blikket fra de oplyste benzinstandere.

I øjeblikket var der ingen kunder på tanken.

„Hva' mener du? Tror du ikke på hva' Anne-Lie fortalte?“

Absalon så på sin ven i det svage lys som nåede over til dem.

„Når nogen fortæller mig at de bli'r forfulgt af en brændende klovn, der kommer ud af ingenting og forsvinder lige så sporløst, forbeholder jeg mig ret til at se fænomenet selv, før jeg beslutter mig.“

„Jam', hvorfor sku' hun lyve om noget så forrykt?“

„Det er jo heller ikke sikkert hun lyver.“

„Aha, så du *tror* på historien,“ pressede Kasper.

„Dét sagde jeg ikke, men der ka' være andre forklaringer.“

„Hvilke?“

„At hun har en livlig fantasi eller har drømt det.“

„Drømt det? Hun ved sgu da om hun er vågen eller ej.“

„Alt hva' *vi* ved er hva' vores klient har fortalt.“

„Ja, og det lød mega klammeren. Jeg lå og tænkte på det i aftes da jeg sku' sove. Pludselig viste der sig et uhyggeligt klovneansigt over min seng. Hans øjne var mørkerøde som om de var fyldt med blod, og munden glødede som om det brændte i hans hals. Jeg hørte en sindssyg latter og røg op fra puden, men så var synet væk.“

„Du har drømt et øjeblik,“ sagde Absalon.

„Jeg ved ikke ... Det var altså meget livagtigt.“

„Drømme ka' være meget livagtige,“ nikkede Absalon. „Det er min pointe med Anne-Lie.“

Kasper sagde ingenting et stykke tid. Så var det som om han tog en beslutning.

„Der er noget jeg bli'r nødt til at afsløre for dig, Abso. Det er lidt pinligt, men jeg ... ja, jeg *hader* altså klovner. Jeg har haft det sådan lige siden min far tog mig og min lillesøster med i cirkus som børn. Der var denne her høje benede klovn med lange sko og et jordbærrødt grin. Han løb rundt og puttede nogle små hunde ned i kasser og bankede kasserne flade med en kæmpe hammer. Det var selvfølgelig en tryllekunst og hundene kom uskadte op af hans store inderlommer, men jeg havde mareridt over det i lang tid efter. Jeg ve' ikke hvorfor ... jeg synes bare lige du sku' vide det.“

Absalon så nøgternt på ham.

„Det er fint at du nævner det, Kasper. Coulrofobi er faktisk en mere almindelig lidelse end man sku' tro.“

„Øh ... coulro-fobi?“

„Ja. Coulrofobi er frygt for klovner eller udklædte personer. En del mennesker lider af den slags.“

Kasper rystede på hovedet. Han kunne ikke lade være med at smågrine.

„Det er typisk dig, Abso. Hvem andre på vores alder ved hva' frygt for klovner hedder på lægesprog?“

„Tak for tilliden, men jeg anede det heller ikke før jeg fandt ordet på nettet. Jeg tror ikke på at vores klient har haft en konfrontation med et overnaturligt væsen, så jeg grublede over en alternativ forklaring. Jeg kom i tanke om fobier og huskede at ha' hørt om frygt for klovner. Og så slog jeg det op.“

„Anne-Lie nævnte altså ikke noget om at hun har klovne-skræk. Hun blev bare dødsensangst for dén her ene klovn – hva' jeg godt ka' forstå – men det er jo ikke det samme som at ha' en fobi, vel?“

„Enig, men måske har vores klient ikke fortalt hele sandheden. Vi ved ingenting om hendes baggrund. Derfor vil jeg sætte Tanja til at søge oplysninger om Anne-Lie Ebert. Og vi ska' osse ha' Patricia til at ta' et psykologi-tjek på hende og udarbejde en profil.“

„Hva' sagde pigerne til at vi tog herud i aften uden dem?“

„Tanja havde slet ikke tid, og Patricia har jeg ikke kunnet få fat i, men der er heller ingen grund til at vi alle fire sidder her, hvis der ikke sker no...“

Absalons telefon klirrede i hans vindjakkelomme.

Kasper pegede over vejen.

„Det er Anne-Lie.“

De kunne tydeligt se den unge kvinde stå inde mellem hyl-derne i butikken og vinke ud i mørket. Absalon skyndte sig at besvare opkaldet.

„Ja, hva' er der, Anne-Lie?“

„Den er her! *Klovnen!* Ude i vaskehallen!“

Absalon røg op som udløst af en fjeder.

„Der er bid.“

De to venner løb ud af buskene og over den øde vej, Absalon mere energisk end Kasper.

„Hva' sagde hun?“ råbte Kasper uroligt.

„Klovnen er i vaskehallen. Løb rundt om bygningen, så han ikke slipper væk den vej.“

Kasper gjorde holdt ved benzinstanderne. Absalon fortsatte hen mod den del af tankstationen, hvor vaskehallen lå. Over skulderen så han Kasper stå stille i det hvide neonlys under halvtaget.

„Dén vej!“ gentog han og pegede i modsat retning.

Kasper rørte sig ikke.

Absalon stoppede foran vaskehallen. Han spejdede gennem ruderne i den store rulledør, men lyset var slukket derinde, så det var ikke til at afgøre om der var nogen. Han gik hen til en almindelig dør ved siden af rulledøren. Den stod på klem. Han gik indenfor. Lysstofrørene i vaskehallen tændte. Absalon kneb øjnene sammen i det stærke lys. Her var fugtigt og lugtede af sæbe. De store blå nylonbørster hang livløse på deres ophæng. Han lyttede, men kunne ikke høre andet end sit eget forpustede åndedræt og dråber som faldt regelmæssigt i en pyt. Absalon listede ind mellem børsterne og ned i den bageste del af vaske-rummet. Her var en nøgen mur og ingen udveje. Han trak til den ene side og kiggede langs vaskemaskinens store jernbøjle, tjekkede straks efter den modsatte side. Ingen. Han løb udenfor og om på bagsiden af tanken. Her var ret mørkt. Der var en smal plæne mellem bygningen og et tæt krat, som voksede på en skråning bag tankstationen. Absalon løb langs bagsiden af huset, men mødte ingen på vejen.

Da han kom om til benzinstanderne igen, stod Kasper i butikken sammen med Anne-Lie Ebert. Hun forklarede ophidset med ivrige håndbevægelser. Absalon skyndte sig ind til dem. Den unge kvinde kom ham straks i møde med et blegt ansigt og skræmte øjne.

„Så du den, Absalon?“

„Nej. Vaskehallen var tom og jeg har tjekket hele vejen rundt om huset.“

Han sendte Kasper et kort utilfreds blik. Kasper så væk.

„Den *var* her for et øjeblik siden,“ hævdede Anne-Lie hård-

nakket. „Min onkel havde netop ringet og bedt mig om at flytte alle vores cigaretter ned under disken. Sådan som tiderne har ændret sig, ønsker han ikke at skilte med dem, men vi har selvfølgelig cigaretter. Derfor stod jeg bag disken.“

„Jeg forstår bare ikke hvordan du ka' se helt ud i vaskehallen, når du er herinde i butikken,“ svarede Absalon venligt, men nøgternt.

„Jeg så ham på *monitoren*,“ forklarede pigen og vinkede dem med. „Vi har tre overvågningskameraer på tanken. Det kræver forsikringen. Det ene sidder i vaskehallen.“

Absalon og Kasper fulgte med om på den anden side af disken. Der stod tre små sort-hvide skærme ved siden af kasseapparatet. Absalon bøjede sig og studerede interesseret den monitor som overvågede vaskehallen.

„Man ka' se det meste af rummet,“ indrømmede han. „Hvor stod han mere præcist?“

„Midt mellem børsterne. Dér! Han vinkede til mig. Jeg tror det var armbevægelserne der fangede min opmærksomhed. Han grinede og så op i kameraet og så ...“

Anne-Lie Eberts stemme knækkede over.

„Og så?“ gentog Absalon.

„Så holdt han et stort papstykke op mod kameraet. Der var skrevet på det med skæve ubehjælpssomme bogstaver.“

„Brændte han?“ spurgte Absalon.

„Nej, men hans make-up var frygtelig uhyggelig. Han lignede et spøgelse.“

„Hva' stod der på skiltet?“ spurgte Kasper hæst, som om oplevelsen var gået ud over ham.

„Der stod »TIDEN NÆRMER SIG, ANNE-LIE«!“